

La mano invisible

Títol original: *La mano invisible* **Direcció:** David Macián **Guió:** David Macián, Daniel Cortázar **País:** Espanya **Durada:** 80 min **Any:** 2017 **Gènere:** Drama / Feina/ocupació, teatre **Interpretació:** Marta Larralde, Marina Salas, Josean Bengoetxea, José Luis Torrijo, Edu Ferrés, Bárbara Santa-Cruz, Daniel Pérez Prada, Esther Ortega, Christen Joulin, Bruto Pomeroy, Elisabet Gelabert, Alberto Velasco, Anahí Beholi **Música:** Paco Alcázar **Distribuïdora:** El Sur Films **Estrena a Espanya:** 28/4/2017
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en castellà

SINOPSI

Un paleta, una modista, un mecànic, un mosso de magatzem, una teleoperadora, un informàtic i un cambrer. Ells són alguns dels onze empleats d'oficis que es fan mecànicament, amb les mans, que són contractats perquè altres, un públic format per centenars de persones, observin atents i des de les ombres, les tasques que realitzen aquests treballadors. I és que aquests empleats han acceptat signar un contracte de treball que sembla no tenir sentit, perquè fonamentalment consisteix a desfer el que fan, com el paleta que cada dia enderroca el mur que construeix al llarg de la jornada. (sensacine.com)

CRÍTICA

El treball inenarrable

Sent fidel a la novel·la de Rosa, Macián ha compost una molt interessant pel·lícula sobre el dimoni laboral que ens aclapara

"El treball, en si mateix considerat, sembla ser, en efecte, inenarrable (...). Hi ha moltes narracions que transcorren totalment o parcialment en llocs de treball, però el que aquestes narracions relaten és quelcom que passa als personatges al marge de la seva activitat laboral, i no aquesta activitat com a tal, perquè la seva brutalitat o la seva monotonia semblen assenyalar un límit a la narrativitat". Aquesta sentència del filòsof i assagista José Luis Pardo, inclosa en la novel·la d'Isaac Rosa *La mano invisible*, exemplifica a la perfecció el que tant Rosa com el seu adaptador cinematogràfic, el director novell David Macián, tenien al davant: la quasi absoluta impossibilitat de relatar el treball en si mateix, la seva essència.

I, no obstant això, sent fidel a la novel·la de Rosa, Macián ha compost una molt interessant pel·lícula sobre el dimoni laboral que ens aclapara. El treball com a representació, i el treball com a espectacle del dolor. Un relat sobre la competitivitat, la laboral, la social, emmarcat en un escenari on la realitat adquireix un marc d'irrealitat. Un procés de reconstrucció de la nostra essència diària a través d'un teatre. El teatre de la vida.

L'inici de la pel·lícula fa pensar en *Dogville*. En una enorme nau industrial, diàfana, un grup de treballadors de sectors molt diversos (una costurera, una operària d'una cadena de peces industrials, un paleta, un mecànic, un informàtic, un carnisser...) fan la seva feina durant vuit hores davant d'un públic, una platea invisible que només se sent en les seves reaccions. Treballen, i parlen entre ells, es qüestionen en els descansos sobre la intenció d'aquesta empresa que els vol com a conillets d'índies teatrals i socials. I acaba havent-hi garrotades per a tothom, perquè a l'escala social de l'estatus de treballador hi ha gent que neteja i gent a la qual li netegen, textualment i metafòricament. Encara que, és clar, en la seva tesi, el mal en estat pur sigui aquesta mà invisible que sembla moure el món de l'ultracapitalisme, la que requereix més i més competitivitat a base de més producte amb el mateix sou. O menys.

Obra de denúncia social, alhora que prestidigitació narrativa, amb un enorme grup d'intèrprets, *La mano invisible* és pura identificació. Perquè tots nosaltres som ells. En la seva brutalitat i en la seva monotonia.

Javier Ocaña – elpais.com